

Δέν εἶνι καλὸς δαν'στής οὐ μπακάλ'ς Στερελλ. (Ἀχυρ.)
"Εχον δαν'στή π' δέ μὴ γυρίξ' πίσον (ποῦ δὲν ἀρνεῖται ποτὲ
νὰ μὲ δανείσῃ) αὐτόθ. "Αν σ' εἶχα δαν'στή ἰσένα, θὰ μ'ἔ-
πιρnis κί τοῦ σπῖτ' (ἐπὶ φιλαργύρου) αὐτόθ. || Φρ. Εἶνι
καλὸς δαν'στής αὐτεῖν' (ἐπὶ γυναικός ποῦ μὲ εὐκολία καὶ ἀ-
φιλοκερδῶς συνάπτει ἐρωτικές σχέσεις) αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὁ δανειστής ἀπέθανε κι ὁ γιὸς του πάγει ἀκόμα
(ἐπὶ τῶν ἀρνούμενων νὰ χορηγήσουν δάνειον εἰς τοὺς αἰτοῦν-
τας) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 301

Τοῦ κλέφτη καὶ τοῦ δανειστή καθένas τσοῦ χρωστάει
(ἐπὶ ἀδίκου φορολογίας) Ζάκ. Ὁ χρεωφειλέτης παντοῦ βρί-
σκει τὸ δανειστή του (ὁ ἔχων ὑποχρεώσεις διαρκῶς τὰς σκέ-
πτεται) Ι. Βενιζ., Παροιμ.², 245, 1005.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

δανεισιτιάρης ἐπίθ. Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δανειστής καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἔχων τὴν τάσιν καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ δανείζειν: Αὐ-
τὸς ὁ ἄνθρωπος πάντοτε ἦτανε δανεισιτιάρης.

δανειστικά ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δανειστικός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

Κατὰ τρόπον δανειστικόν.

δανειστικός ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω.
Δημητρ. δανειστικό Ἀπουλ. (Στερνατ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δανειστικός.

1) Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δανειστήν ἢ εἰς τὸ δάνειον
Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Δανειστικὸν συμβόλαιον Πρω. Δα-
νειστικά προτάσεις Δημητρ. 2) Ὁ δανείζων σύνθη. Δα-
νειστικὴ βιβλιοθήκη Δημητρ. 3) Ὁ ἐκ δανείου προερχόμε-
νος ἢ ὁ διὰ δανείου ἀποκτώμενος Ἀπουλ. (Στερνατ.) Κύπρ.:
Κάμε νὰ σοῦ δώῃ νὰ ἄλα δανειστικό (κάμε νὰ σοῦ δώσῃ ἓνα
σπυρὶ ἀλάτι δανεικὸ) Στερνατ. Τὸ πᾶν-ρω δανειστικό (τὸ
δανείζομαι) αὐτόθ. Μῶδικε νὰ δραπεῖν δανειστικό (μοῦ
ἔδωκε ἓνα δραπεῖν δανεικὸ) αὐτόθ. || Παροιμ.

Δανειστικὸν - λιμιστικὸν | τξ' ἢ ἀγορὰ λιμάγκρα
(λιμιστικὸν μετρημένον, ὑπολογισμένον, λιμάγκρα = πεῖνα·
ὅ,τι ἀγοράζει τις διὰ δανείου δὲν εἶναι ἀφθονον, δὲν εἶναι
χορταστικόν) Κύπρ. Συνών. δανεικός 1.

δάνος τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσην.
Τριφυλ.) διάνος Πόντ. (Οἶν.) δάνος Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ.
Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) δάνος ὁ, Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Δημητρ. Κίτ. Λάστ. Μάν.) Πληθ. δάντα Πόντ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δάνος. Ὁ τύπ. δάνος ὁ, διὰ μετα-
βολῆς τοῦ γένους βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 47 κέξ. Διὰ τὸν
πληθ. δάνητα* > δάν'τα βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 401
κέξ. καὶ 2, 45.

Τὸ δάνειον, ὁ δανεισμὸς ἐνθ' ἄν.: Ἡ γειτόνισσα ἦρθε γιὰ
δάνος νὰ τῆς δώκω τὴ σιδεροστιὰ Πελοπν. (Μεσσην.) Ἐ-
πῆρε τὴ γειτονιὰ μπάλα γιὰ δάνο Πελοπν. (Βερεστ.) Μὴ
δὴ δανείζοντε! Δέ ν'νομάζει νὰ φέρῃ ποτὲ τὸ δάνο Πελοπν.
(Γαργαλ.) Πεινασμένος στέκω καί'ς σὸ δάνος κ'ὶ πάγω Πόντ.
(Σταυρ.) Ἐποῖκα διάνος (ἐδανείσθην) Πόντ. (Οἶν.) Ἐδέκα
τὸ δάνος (ἐπέστρεψα τὸ δανεισθὲν) Πόντ. (Χαλδ.) Ὁ σὸ δᾶ-
νος ἔρθα (ἦλθα νὰ δανεισθῶ) Πόντ. (Κοτύωρ.) || Παροιμ. φρ.

Ἐπέθανε ὁ δανειστής κ' ἐχάθηκε ὁ δάνος
(δὲν ὑπάρχει δυνατότης δανεισμοῦ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Συνών. φρ. Ὁ δανειστής ἀπέθανε κι ὁ γιός

του πάγει ἀκόμα Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 301. Συνών.
δανεικός 2, δάνειο, δάνεισμα, δανεισμός.

δανοφιλήστρα ἡ, Π. Παπαζαφ., Περισυναγωγ., 144
Ἐκ τοῦ οὐσ. δάνος καὶ *φιλήστρα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ
φιλῶ.

Ἡ δανείζουσα τὸ φιλή: Ἄσμ.

Καλ' εἶν' καὶ σὲ ἡ γυναῖκα σου παρὰ εἶν' δανοφιλήστρα,
κι ἂν δὲν δὲν πιστεύῃς, Μανραειδῆ, σύρε νὰ δοκιμάσῃς.

δαντέλα ἡ, καὶ παράγωγα βλ. ταντέλα

δαξιματιά ἡ, ἀμάρτ. δαξιματέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τῆς γεν. τοῦ οὐσ. δάξιμο καὶ τῆς πα-
ραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Δάγκαμα 1, δάγκωμα 1, δάξιμο, τὰ ὅπ. βλ.

2) Τὰ ἔχνη τοῦ δῆγματος. Πβ. δαγκαματιά 1.

δάξιμο τό, Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Κοτύ-
ωρ.) δάξιμο Καππ. (Φλογ.) δάξιμο Καππ. (Ἀραβάν.) δά-
ξιμον Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἔδαξα τοῦ ρ. δάκνω καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ιμο, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ -ιμον.

1) Δῆγμα, δάγκαμα 1, δάγκωμα 1, τὰ ὅπ. βλ. ἐνθ',
ἀν.: Ἀς' σὰ δαξίματα τ' τὸ πρόσωπον ἀτ' ὁλόμαυρον ἐγέν-
τον Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἀς σὸ πολλὰ τὸ δάξιμον ἐπρέστην τὸ
ῥέρι μ' Πόντ. (Χαλδ.) Ἀδκεμον δάξιμον ἐν αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸ φίλεμαν ἐν' γιαιτρικόν, τὸ δάξιμον βοτάνι,
ἀγκάλα παντοβότανον 'ς ἓναν ἰσίξ' ὁμάλι
(ἰσίξι = ἔρημος τόπος, ὁμάλι = ἐκ τοῦ ὁμαλός, ἐπίπε-
δος) Πόντ. (Ἰμερ.) 2) Δαξιματιά 2, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ.
(Κοτύωρ.)

δαξίος ὁ, Πόντ. (Οἶν.) δαξίος τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. δάκνω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀορ. ἔδαξα, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ίος, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Ἀνθ. Παπα-
δόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

Δαξιματιά 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀγριο σκυλλί!
Ὁ δαξίος αὐτοῦ παλλὰ ἄδκεμα πονεῖ Οἶν. Συνών. βλ. εἰς λ.
δάγκαμα 1.

δαπάνη ἡ, λόγ. κοιν. δαπάνα Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.
Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. κ.ά.) δαπάνα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ.
Τραπ. Χαλδ.) δαπάνᾱ Πόντ. (Τραπ.) δαπάνᾱ Πόντ. (Σάντ.)
Πληθ. δαπάνας τά,

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δαπάνη. Ὁ τύπ. δαπάνᾱ παρετυμο-
λογικῶς πρὸς τὴν πρόθ. διὰ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 24
(1912), 27. Διὰ τὸν τύπ. δαπάνᾱ βλ. Δ. Οἰκονομίδ.,
Ἀφιέρ. εἰς Γ. Χατζιδ. (1921), σ. 201 κέξ. Πβ. Γ. Χατζιδ.,
ΜΝΕ 1, 72¹.

1) Ἡ ἀνάλωσις χρημάτων, τὸ ἐξοδον λόγ. σύνθη. Ἡ δα-
πάνη τοῦ ἔργου ἀνέρχεται σὲ πέντε ἑκατομμύρια — Οἱ πο-
λεμικὲς δαπάνες — Οἱ δαπάνες καλύπτονται ἀπὸ τοὺς ὁμο-
γενεῖς τῆς Ἀμερικῆς λόγ. σύνθη. || Φρ. δημοσίᾳ δαπάνη
(δι' ἐξόδων τοῦ κράτους) λόγ. σύνθη. Ἰδίᾳ δαπάνη (δι' ἰδίων
ἐξόδων) λόγ. σύνθη. 2) Ἡ προμήθεια τροφίμων, τὰ ἐφόδια
εἰς τρόφιμα Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. κ.ά.):
Τὴν δαπάνᾱ σ' ἔπαρ' ἐντάμα σ' (πᾶρε τὰ τρόφιμά σου μαζί
σου) Κοτύωρ. Ἐπαρ' πέντε ἡμερῶν δαπάναν καὶ σοῦκ' δέβα
'ς σὰ ραχία κιὰν (σοῦκ' = σήκω· ἐκ διηγῆς.) αὐτόθ. Ποῖσο
ἔτοιμο τὴ δαπάνᾱ μ' νὰ πάγω 'ς σὸ γιολὸ Ὁφ. Εἶπε τὸ ἓνα

τὸ μωρὸ τ' ἄλλο: "Ελα, ἄς τρώγομε πρώτα τ' ἐσὸ τῇ δαπάνᾳ κ' ἐπεκεῖ τρώγομε τ' ἐμὸν (ἐκ διηγ.) Σούρμ. Δαπάν' αὐ-σπιτὶ - τοῦ καραβὶ Τραπ. 'Η σημ. ἤδη εἰς 'Ησύχ. «δαπάνη» τροφή» καὶ Βυζαντ. βλ. Θεοφάν., Χρονογρ. 1, 317, 31 «καὶ ἐκ τοῦ μὴ εὐρίσκειν αὐτὸν δαπάνας πολλὰ τῶν ἀλόγων αὐτοῦ διεφθάρησαν». Συνών. κ ο υ μ ἄ ν τ ο. 3) Μεταφ., διέ-θεσις ὑπερβολικῆς προσπαθείας λόγ. πολλαχ.: Δαπάνη πνεύματος - δυνάμεων - χρόνου λόγ. σύνθηθ.

δαπανία ἡ, Νάξ. (Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α π α ν ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α.

1) Δαπάνη, ἔξοδος. 2) Κόπος.

δαπανιάρης ἐπίθ. "Ηπ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α π α ν ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

Ὁ πολυέξοδος, ὁ σπάταλος.

δάπανος ἐπίθ. "Ηπ. Θηλ. δάπανη "Ηπ. δαπανιά "Ηπ. Οὐδ. δάπανο "Ηπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ ἄ π α ν ο ς.

Δαπανηρός, πολυδάπανος, σπάταλος: Φρ. "Α! μονῶ δα-πανιά! (ἀρά).

δαπανῶ λόγ. σύνθηθ. δαπανίζω Πόντ. (Τρίπ.) Μεσ. δαπανίζομαι "Ηπ. δαπανίζουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαπα-ναομαι Πόντ. (Σούρμ.) δαπανᾶγομαι Πόντ. (Σούρμ.) δᾶ-παναομαι Πόντ. (Σούρμ.) Ἀόρ. ἐδᾶπανάγα Πόντ.

Τὸ ἀρχ. δ α π α ν ῶ.

1) Ἀναλίσκω, καταναλίσκω κυρίως χρήματα ἢ ἄλλον τι λόγ. πολλαχ.: Τὸ κράτος ἐδαπάνησε πολλὰ ἑκατομύρια γιὰ νὰ φτεῖξῃ δρόμους λόγ. σύνθηθ. Μὴ δαπανᾷς ἄδικα τὸν καιρὸ σου λόγ. σύνθηθ. || Γνωμ.

"Οπου ὁδοῦει δεκοχτῶ καὶ δαπανᾷ τριάντα, ὅς τὴν φυλακὴν τὸν βάζουνε καὶ δὲν ἡξέρει γιάντα (δι' αὐτοὺς ποὺ δαπανοῦν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἀποκτοῦν) Ἀμοργ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. β) Καταστρέφω τι Κέρκ. 2) Μέσ. ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἦταν πονεὺ παχὺ αὐτεῖνον τ' ἀρνί, ἀλλὰ δαπανίθ'κι, μιὰ τ' ἀπόκουφαν ἀπ' τ' μάννα τ'. Ἦταν ἀπ' τὰ πέρ'σ' δαπαν-σμέν' αὐτεῖν' ἢ γ'ναίκα. Ἡ σημ. ἤδη ἀρχ. πβ. Πλούταρχ. Γάλβ. 17 «ὡπὸ νόσου δαπανᾶσθαι». γ) Στενοχωροῦμαι, τα-λαιπωροῦμαι "Ηπ. Ἡ σημ. ἤδη Βυζαντ. Πβ. Συνεσ., Ἐπιστ. 16 «κατὰ μικρὸν με δαπανᾷ τῶν παιδῶν τῶν ἀπελθόντων ἢ μνήμη» Συνών. β α σ α ν ῖ ζ ω 2. 3) Ἐφοδιάζω τινὰ με τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα Πόντ. (Τρίπ.) β) Μέσ. Μεταβαίνων ποὺ λαμβάνω μαζί μου τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα Πόντ. (Σούρμ.)

δάπεδο τό, λόγ. σύνθηθ. δάπιδου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. δ ἄ π ε δ ο ν.

Τὸ τεχνητῶς ἐξομαλυνθὲν ἢ στρωθὲν ἔδαφος κλειστῶν χώρων λόγ. σύνθηθ. Ἐστρωσε πηλιορεϊτικες πλάκες ὅς τὸ δάπεδο λόγ. σύνθηθ. Συνών. π ἄ τ ω μ α.

δάρμα τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ. Σμύρν.) Κεφαλλ. Κῶς (Καρδάμ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δάρμαν Πόντ. (Σάντ.) δέρμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ ἔ ρ ν ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Δ ἄ ρ σ ι μ ο 1β τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Θέλει ἀκόμα δάρμα τ' ἀβγὸ - τὸ βούτυρο Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Δάρμαν ἐγένταν (ἀλληλοδάρθησαν) Πόντ. (Σάντ.) 2) Δ α ρ ῖ μ ο ς 2,

τὸ ὅπ. βλ., Κῶς (Καρδάμ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ. Σμύρν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀσμ.

Μεγάλῃ Παρασκευῇ | δάρματα καὶ κλαμοὶ Σμύρν.

Κι ἀπὸ τὰ δάρματά τῶνε τοῖ πέτρες τοῖ ματώναν κι ἀπὸ τὰ κλάματά τῶνε τοῖ στρατες τοῖ λασπώναν Κάτω Παναγ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐμμ. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσ. εἰς γ.

δαρμολίκι τό, ἐνιαχ. δαρμονίκι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δ α ρ μ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λ ῖ κ ι, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Σ. Ψάλτ., Θρακικ., 125.

Κλαυθυρισμός: Λίγο νὰ τονὲ μαλώση, κινᾷ δελόγο τὸ δαρμονίκι (δελόγο = ἀμέσως). Ἐκίνησε τὸ δαρμονίκι καὶ πειὸς θὰ βαστᾷ νὰ τσῆ γροικᾷ.

δαρμός ὁ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) δαρμὸ ὁ Πόντ. (Ἰμερ. Τσακων. δρα-μὸς Πόντ. (Οἶν.) ρδαμὸς Πόντ. (Χαλδ.) δερμὸς Κύπρ. — Π. Λιασίδ., Τὰ φιλίρκ. τῆς καρκ., 32 βαρμὸς Κάρπ. (Διαφάν. Ἐλυμπ. Μεσοχώρ. Σπύα) δαρμὸν τό, Πόντ. (Κοτύωρ κ.ά.) δαρμὸν Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) δαρμὸ Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. 3, 14.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐς. δ α ρ μ ὁ ς. Βλ. Ἡσύχ. «μάστιγας. δαρμούς» «σπαράγμασι» ξεσμοῖς. ταραχαῖς. ἀποβολαῖς. δαρμοῖς. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους εἰς τοὺς τύπ. δ α ρ μ ὁ ν, δ ρ α μ ὁ ν, δ α ρ μ ὁ βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ. 2, 52.

1) Ἡ ἐνέργεια τοῦ δέρω, ἡ μαστίγωσις, τὸ ξυλοκόπημα σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. Οἶν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Τὴν ἐπίασε ἡ μητρυνία τῆς καὶ τῇ σκό-τωσε ὅς τὸ δαρμὸ "Ηπ. Ἀπ' τὸ δαρμὸ τὸν πολὺ τὸ παιδί ἀνα-σπαράζει "Ηπ. (Παλάσ.) Νὰ ἔξερε γανεῖς τὸ δαρμὸ καὶ τὸ σκοτωμὸ ποὺ ἔναι καμωμένος ὅς ἐκεῖνο τὸ σπῖτι ἂ' τῇ δου-λεῖ ἂ' φτῇ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸν ἀπαράτ'σ' ὕστιρα ἀπ' τὸ δαρμὸ Μακεδ. Τοῦ ὅδωκα ἔνα δαρμὸ ποὺ τ' ἄξιζε "Ηπ. (Μαρ-γαρίτ.) Φτὸς ἐν δὲ φ-φονᾶται τὸ δ-δαρμὸν Κῶς (Καρδάμ.) Νὰ ἦς βαρμὸ τ-τὸν ἤρριξε (ἦς=δῆς) Κάρπ. (Διαφάν.) Τὰ ἴπιακί οὐ ντραγάτ'ς πῶκλιφταν τὰ σταφύλια κι τ'ς ἔδουκι ἔναν καλὸ δαρμὸ (ντραγάτ'ς = δραγάτης, ἀγροφύλαξ) "Ηπ. (Κουκούλ.) Δὰ σὶ κάμου μαῦρον ὅς τοῦ δαρμὸ (δὰ = θὰ) Μακεδ. (Δρυμ.) Ἀν δὲ μου γῆγης ποῦ ἔκρινις τοῦ σκιπάρη, δὰ φᾶς πονεὺν δαρμὸ (μου γῆγης = ὁμολογήσης) αὐτόθ. Θέλεις δαρμὸ μὲ τὸ ζ'γιστόξ'λο "Ηπ. (Κασταν.) Ὁ σ' αὐτὰ μὲ τοῖ δαρμὸ ἐνι ἔτερι. Ν' ἐσκοτοῦτσε τὸ ἔρμιο καμπζὶ (δὲν μοῦ λέγεις, τί δαρμὸς ἦτο ἐκεῖνος. Τὸ σκότωσε τὸ ἔρμιο παιδί) Τσακων. || Φρ. Ἐφαα δαρμὸν τρανὸν (ἐξυλοκοπήθη ἀγρίως) Πόντ. (Τραπ.) Συνών. φρ. Ἐ φ α γ α ξ ὕ λ ο τ ῆ ς χ ρ ο ν ῖ ᾱ ς μ ο ν. Ἐφαγεν τὰ δαρμούς Πόντ. (Οἶν.) Θὰ φάγουν δαρμὸ (θὰ ξυλοκοπηθοῦν) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐ-πεσε δαρμὸς Στερελλ. (Παρνασσ.) Χίος. Τοῦ ἔδωκα ἔνα δαρ-μὸ, ποὺ ἔβαλε καὶ ὅς τῇ βουζ'νάρα τ' (στὴν τσέπη του) Κε-φαλλ. Τοὺν τρώει δαρμὸς (ἐπιζητεῖ νὰ τὸν δείρουν) Μακεδ. (Δρυμ.) || Παροιμ. φρ. Δαρμὸς ἀγασμός (ἐπὶ τῶν διὰ ξυλο-κοπήματος σωφρονιζομένων) πολλαχ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ παρὰ Κεκαυμ., Στρατηγ. 41, 21 «χειρωσάμενος σε διὰ δαρ-μοῦ καὶ κουρᾶς σωφρονήσει» || Γνωμ. Ὅποιος δὲν ἀκούει γερόντου πάει δαρμὸν του (ὅποιος δὲν ἀκούει συμβουλὲς γε-ρόντων ὁδηγεῖται εἰς τὴν καταστροφὴν) Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ὁ δαρμὸς κ' ἡ ἀτιμία δὲν ἐβγαίνει ὅς τὴν πλυσία (διὰ τοιαῦτα παθήματα δὲν ὑπάρχει ἱκανοποίησις) "Ηπ. Ὁ δαρμὸς καὶ τὸ γαμήσι πίσω δὲ γυρίζει (συνών. μὲ τὸ προ-

